

Ellen G. White

A vacsora Simon házában

[...] Jézus és tanítványai meghívást kaptak Simon lakomájára. Az asztalnál a Megváltó egyik oldalán Simon ült, akit szörnyű betegségből gyógyított meg, a másik oldalon pedig Lázár, akit feltámasztott a halálból. Márta felszolgált, Mária pedig figyelmesen hallgatott minden Jézus ajkáról elhangzó szót. Kegyelmeiben Jézus megbocsátotta bűneit, előhívta szeretett fivérét a sírból, s Mária szíve csordultig telt hálával. Hallotta, amikor Jézus közelgő haláláról beszélt, ezért mélységes szeretetét és gondoskodását szeretete volna előtte kifejezésre juttatni. Nagy, személyes áldozat árán vásárolt egy alabástrom szelence „drága nárdusból való kenetet” (J 12,3), hogy ezzel kenje meg Jézus testét. El akarta kerülni a feltűnést, s mozdulatait észre sem vették volna, ha a kenet be nem tölti illatával a termet. [...]

Júdásnak egyáltalán nem tetszettek a történetek. Ahelyett, hogy megvárta volna, mit szól Krisztus ehhez a dologhoz, suttogva panaszzkodni kezdett a mellette ülőknek, [...] amiért elfogad ilyen tékozlást. Ravaszul olyan célzásokat tett, amelyek majd valószínűleg elégedetlenséget keltenek. Júdás a tanítványok pénztárosa volt, s a kis tartalékból titkon elcsent valamennyit saját magának [...]. Ha vettek valamit, amit Júdás nem tartott lényegesnek, megkérdezte: Miért ez a pazarlás? Miért nem tettük ennek az árát a szegények számára fenntartott erszénybe? Ez alkalommal [...] szokása szerint igyekezett méltó indokot találni, miért kifogásolja az ajándékot. A tanítványokhoz fordult, és így szólt: „Miért nem adták el ezt a kenetet háromszáz dénáron, és miért nem adták a szegényeknek? Ezt pedig nem azért mondá, mintha néki a szegényekre volna gondja, hanem mivelhogy tolvaj vala, és nála vala az erszény, és amit abba tesznek vala, elcsenél” (J 12,5–6). Júdás nem szánta a szegényeket. Ha eladták volna Mária kenetét, s az ára az ő kezébe kerül, abból a szegényeknek semmi hasznuk nem lett volna. [...]

A tanítványokat becsapta állítólagos együttérzése a szegényekkel, művészi tetetése oda vezetett, hogy rossz szemmel nézték Mária odaadását. Zúgolódás hallatszott az asztal körül: „Mire való ez a tékozlás? Mert eladhatták volna ezt a kenetet nagy áron, és adhatták volna a szegényeknek” (Mt 26,8–9). [...]

Krisztus elmondta Máriának tettének jelentőségét, s ezzel többet adott, mint amennyit Ő kapott. „Merthogy ő ezt a kenetet testemre töltötte, az én temetésemre nézve cselekedte azt” (Mt 26,12) — mondotta. Ahogyan az alabástrom szelence eltört, és illata betöltötte az egész házat, úgy kellett Krisztusnak meghalnia, testének megtöreitnie, hogy azután feltámadjon a sírból, és életének illata betöltse a Földet. Krisztus „szeretett minket, és adta Önmagát miérettünk ajándékul és áldozatul az Istennek, kedves jó illatul”. (Ef 5,2) „Bizony mondom néktek: —jelentette ki Krisztus—, valahol az egész világon prédikáltatik az evangélium, amit ez énvelem cselekedék, az is hirdettetik az ő emlékezetére”. (Mt 26,13)